Dijous 4 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 6,7-13): En aquell temps, Jesús convocà els Dotze, i començà a enviar-los de dos en dos, i els donava potestat contra els esperits immunds. I els manà que no portessin per al camí si no era un bastó solament: ni pa, ni sarró, ni monedes a la faixa; sinó calçats amb sandàlies, i que no portessin dues túniques. I els deia: «Allà on entreu en una casa, quedeu-vos-hi fins que en sortiu. I qualsevol lloc que no us aculli ni us escolti, en anar-vos-en d'allí espolseu-vos la terra dels peus en testimoni contra ells». I havent marxat, predicaren que fessin penitència, i llançaren molts dimonis, i ungien amb oli molts malalts, i es guarien.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jesús convocà els Dotze, i començà a enviar-los de dos en dos. I havent marxat, predicaren»

Mn. Josep VALL i Mundó
(Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli relata la primera de les missions apostòliques. Crist envia els Dotze a predicar, a guarir tota mena de malalts i a preparar els camins de la salvació definitiva. Aquesta és la missió de l'Església, i també la de cada cristià. El Concili Vaticà II afirmà que «la vocació cristiana implica com a tal la vocació a l'apostolat. Cap membre no té una funció passiva. Per tant, qui no maldés pel creixement del cos seria, a causa d'això, inútil tant a tota l'Església com a si mateix».

El món actual necessita —com deia Gustave Thibon— un "suplement d'ànima" per tal de poder-lo regenerar. Només Crist amb la seva doctrina és medicina per a les malalties de tot el món. Aquest té les seves crisis. No es tracta només d'una parcial crisi moral, o de valors humans: és una crisi de tot plegat. I el terme més precís per definir-la és el d'una "crisi d'ànima".

Els cristians, amb la gràcia i la doctrina de Jesús, ens trobem enmig de les estructures temporals per tal de vivificar-les i ordenar-les cap al Creador: «Que el món, per la predicació de l'Església, escoltant pugui creure, creient pugui esperar, i esperant pugui estimar» (Sant Agustí). El cristià no pot fugir d'aquest món. Tal com escrivia Bernanos: «Ens heu llançat enmig de la massa, enmig de la multitud com un llevat; reconquerirem, pam a pam, l'univers que el pecat ens va arrabassar; Senyor, us el retornarem tal com el vàrem rebre aquell primer matí dels dies, en tot el seu ordre i en tota la seva santedat».

Un dels secrets rau en estimar el món amb tota l'ànima i viure amb amor la missió encomanada per Crist

als Apòstols i a tots nosaltres. Amb paraules de sant Josepmaria, «l'apostolat és amor a Déu, que es desborda, amb donació d'un mateix als altres (...). I l'afany d'apostolat és la manifestació exacta, adequada, necessària, de la vida interior». Aquest ha de ser el nostre quotidià testimoni enmig dels homes i al llarg de totes les èpoques.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Que el món, per la predicació de l'Església, escoltant pugui creure, creient pugui esperar, i esperant pugui estimar» (Sant Agustí)

- «Hem de reviure en nosaltres el sentiment urgent de Pau, que exclamava: 'Ai de mi si no anunciés l'Evangeli!' (1Co 9,16). Aquesta passió suscitarà en l'Església una nova acció missionera, que no podrà ser delegada a uns pocs "especialistes", sinó que acabarà per implicar la responsabilitat de tots els membres del poble de Déu» (Sant Joan Pau II)

- «El deure dels cristians de prendre part a la vida de l'Església els mou a actuar com a testimonis de l'Evangeli i de les obligacions que en deriven. Aquest testimoniatge és transmissió de la fe amb paraules i obres» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.472)